

РЕШЕНИЕ

№ 18607

гр. София, 30.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 10.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12481** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

Образувано е по жалба от Г. Т. С., с ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Р. Т. - САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, срещу Заповед 3286з.4014/30.10.2024 г. на Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи, с която е отказано снемане на полицейска регистрация рег. № 1342 от 15.12.1986 г., по описа на РУ-Т. при ОДМВР Х..

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност, тъй като заповедта противоречи на материалноправни разпоредби, вкл. на такива от правото на ЕС и на международните договори (ЕКПЧ, Конвенция № 108), както и на законовата цел. Твърди се, че административният орган не е съобразил актуалната практика на Съда на ЕС, както и не е обосновал „абсолютна необходимост“ от обработване на личните данни на жалбоподателя. Счита, че заповедта противоречи и на разпоредбата на чл. 8 от ЕКПЧ и Практиката на Европейския съд по правата на човека. Излага доводи, че в случая е налице непропорционална намеса в правото на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни, гарантирани от чл. 32 от Конституцията на Република България, чл. 8 от ЕКПЧ, чл. 7 и чл. 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС). Претендира се отмяна на заповедта и снемане на полицейската регистрация, претендират се направените разноски по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. Р. Т. – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът Директора на Главна дирекция "Национална полиция" - МВР – редовно призован,

се представлява от юрк. Р. Юрисконсулт Р. иска съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и остави заповедта в сила като законосъобразна. Счита, че административният орган при преценка дали да снесе полицейската регистрация подробно е анализирал извършените престъпления, за което тя е извършена, както и всички други факти имащи отношение относно личността на дееца и е достигнал до извода, че данните са все още необходими и полицейската регистрация не следва да се сменя. Счита, че заповедта следва да бъде оставена в сила. Представя писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В случай на прекомерност на възнаграждение за адвокатска защита, моли съдът да го намали до минималния размер, определен съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено от фактическа страна следното:

В Главна дирекция „Национална полиция“ е постъпило заявление (вх. рег. № 328600-32086/14.05.24 г.) от Г. Т. С., ЕГН [ЕГН], подадено чрез адв. Р. Т. - САК и съдържащо искане за снемане на полицейската регистрация. Като основание за снемането на полицейската регистрация извършена на лицето е посочено: „Наличието на полицейска регистрация в масивите на МВР за дадено лице засяга пряко неговия личен и дори семеен живот, влияе върху негови субективни права и неоснователното или неограничено във времето съхраняване на лични данни противоречи на чл. 8, §1 от ЕКПЧОС.

По заявлението е извършена проверка. В резултат от проверката са установени данни. От директора на ОДМВР Х. е постъпило мотивирано предложение за отказ за снемане на полицейска регистрация № 328600-32086/14.05.24 г. – ОДМВР- Х..

В предложението са обобщени данните от проверката. Установено е, че за Г. Т. С. се обработват данни за извършена му полицейска регистрация № 1342 от 15.12.1986 г., по описа на РУ-Т. при-ОДМВР Х., за престъпление по чл. 152 от НК, изнасилване на непълнолетно лице ненавършило 16 год., по следствено дело № 465/1986 г. по описа на РСлС-Т.. По данни на Окръжен следствен отдел при ОП-Х. следствено дело № 465/1986 г. по описа на РСлС Т. е образувано и водено срещу три лица, едно от които е Г. Т. С., за изнасилване, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 2 години и 10 месеца. Образувано е НОХД № 144/1986 г. по описа на Районен съд - Тополовград. С присъда, постановена по НОХД № 144/1986 г., влязла в сила на 12.02.1987 г., Тополовградският районен съд е признал Г. Т. С. за виновен за това, че на 23.09.1986 г. в [населено място], като непълнолетен, но разбирайки свойството и значението на деянието, заедно с други две лица от същия град като съизвършители, се съвкупили с лице от женски пол, ненавършило 16 годишна възраст, без нейно съгласие, като я принудили към това със заплашване, и деянието е извършено от две и повече лица – по чл. 152, ал. 3, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, вр. чл. 63, ал. 2, т. 2 от НК, като на основание чл. 152, ал. 3, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, вр. чл. 63, ал. 2, т. 2 и чл. 54 от НК съдът наложил на Г. Т. С. наказание „лишаване от свобода за срок от 2 (две) години и 10 (десет) месеца, при първоначален „общ режим“ и го осъдил да заплати на пострадалото лице със съгласието на родителите си, солидарно с другите двама извършители, сумата от 3000 лева (в парично обръщение към 1986 г.) ведно със законната годишна лихва считано от 23.09.1986 г. до окончателното изплащане. Присъдата на РС Т. е потвърдена с решение № 12 от 12.02.1987 г. на Ямболския окръжен съд, по подсъдност към тогавашния момент. Г. Т. С. е реабилитиран по право на 07.06.1993 г.

Видно от справка на ГДНП, в автоматизираните информационни фондове на МВР, Г. Т. С. е

задържан неколkokратно от полицейски орган за срок до 24-часа, включително за отвличане за разврат (заповед рег. № 16759/25.07.2000 г. на 04 РУ - СДВР). Извършеното деяние от Г. Т. С., за което е осъден е с висока степен на обществена опасност, незачитане на правовия ред от негова страна и тежест на деянието по отношение пострадалото лице и обществото. Съгласно справката, Г. Т. С. има профил на нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата с издадени 25 АУАН и 23 наказателни постановления по тях, 22 фиша по ЗДвП и 2 бр. заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП, като актовете са за различни по вид и тежест нарушения с наложени различни по размер глоби/санкции.

Предвид това предложено е да не се сменя полицейската регистрация, поради липса на основание по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

Със Заповед №3286з.4014/30.10.2024 г. на Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи е отказано снемането на полицейска регистрация № 1342 от 15.12.1986 г. по описа на РУ Т. – ОДМВР- Х., поради липсата на визираните в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания.

Административният орган е изложил мотиви, че анализът на материалите, свързани с полицейската регистрация показал, че Г. Т. С. е признат за виновен и осъден за умишлено престъпление от общ характер, което от субективна страна деянието е осъществено умишлено, при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК. Деянието е тежко по смисъла на чл. 93. т. 7 от НК, извършено е против личността на непълнолетно лице, ненавършило 16-годишна възраст, в съучастие с други лица като съизвършители. С. е осъден да изтърпи ефективно наказание „лишаване от свобода“, което поради непълнолетието му е изтърпяно в поправителен дом за непълнолетни лица в [населено място], обл. М..

Видно от справка на ГДНП, извършена за административното произнасяне в автоматизирани информационни фондове на МВР, Г. Т. С. е задържан неколkokратно от полицейски орган за срок до 24-часа, включително за отвличане за разврат (заповед рег. № 16759/25.07.2000 г. на 04 РУ - СДВР). Извършеното деяние от Г. Т. С. е с висока степен на обществена опасност, незачитане на правовия ред от негова страна и тежест на деянието по отношение пострадалото лице и обществото. Съгласно справката, Г. Т. С. има профил на нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата с издадени 25 АУАН и 23 наказателни постановления по тях, 22 фиша по ЗДвП и 2 бр. заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП, като актовете са за различни по вид и тежест нарушения с наложени различни по размер глоби/санкции.

Данните от справката определяли личността на Г. Т. С. като рискова за обществото по отношение противодействието на престъпността и опазването на обществения ред. Продължаване обработването на данните за извършената на С. полицейска регистрация следвало да способства за изпълнението на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3,6 и 9 от ЗМВР, а съгласно съображение 68 от Решението на Съда на ЕС, срокът на съхранение на данните от полицейската регистрация трябвало да е подходящ. В конкретния случай и в резултат от направения анализ, се налагал извода, че към настоящия момент данните от полицейска регистрация № 1342 от 15.12.1986 г. по описа на РУ Т. - ОДМВР Х., извършена на Г. Т. С. се съхраняват в подходящ и разумен срок, с оглед целите, за които се обработват - противодействие на престъпността, опазване на обществения ред, предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления.

От директора на ОДМВР Х. е постъпило мотивирано предложение за отказ за снемане на полицейска регистрация № 1342 от 15.12.1986 г. по описа на РУ Т. - ОДМВР Х., извършена на

лицето.

Според директора на Главна Дирекция „Национална полиция“, съгласно съображение 61 от Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г. на Съда на Европейския съюз (ЕС), настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индикация, че субектът на данни представлява по-малък риск.

Административният орган е приел, че реабилитацията не фигурира сред лимитивно изброените основания за снемане на извършена полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. Административният орган е посочил, че съображение 27 от Директивата предвижда, че за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията компетентните органи имат нужда да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления, а в Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г., Съдът на ЕС в съображение 54, 55 и 61 намира, че подобно съхранение може да е необходимо и да допринесе за постигането на тези цели, дори след като това осъждане е заличено от регистъра за съдимост и съответно са отменени последиците, които националното законодателство свързва със самото осъждане.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е насочена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол и от активно процесуално-правно легитимирана страна, чийто права и законни интереси са накърнени от издаването му. Подадена е в преклузивния срок за оспорване по чл. 149, ал. 1 АПК.

Заповед № 3286з.4014/30.10.2024 г. на Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи изхожда от компетентен административен орган – директор на Главна дирекция „Национална полиция“. Съгласно чл. 68, ал. 6 във вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни по ЗЗЛД или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена със Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Спазена е предписаната от закона форма със задължителните реквизити - наименование на органа, който я издава, име и длъжност на издателя, подпис на издателя.

При издаване на акта не са допуснати и съществени нарушения на административно производствените правила. Изпълнено е изискването на чл. 19, ал. 4, т. 2 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията.

Актът е постановен в съответствие с приложимите материалноправни норми. Предпоставките за снемане на полицейска регистрация са регламентирани изчерпателно в разпоредбата на чл. 68, ал. 6 ЗМВР: 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 НПК; 3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници.

Съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗМВР, полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ

характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Следователно, материалноправните предпоставки за полицейска регистрация са тези по чл. 68, ал. 1 от ЗМВР - такава се извършва по отношение на лице, което е привлечено като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер. Налице са доказателства, че С. е придобил лоши противообществени навици. Отделно от това, не е за подценяване поведението на жалбоподателя, свързано с многократното нарушаването на ЗДвП, като се има предвид зачестилите ПТП със стотици жертви по пътищата на страната. Г. Т. С. не оспорва, че това обстоятелство към 15.12.1986 г. е било налице и не твърди, че същата е извършена в нарушение на закона, а и твърдението в искането, че по отношение на С. е било образувано и водено наказателно производство и то е приключило с постановление за прекратяване, не отговаря на истината, като не са представени доказателства в тази посока. По тези съображения съдът приема, че чл. 68, ал. 6, т. 1 ЗМВР не може да намери приложение в разглеждания случай. Същото се отнася и до разпоредбата на чл. 68, ал. 6, т. 2 ЗМВР, предвиждаща, че полицейската регистрация се сема, ако наказателното производство е прекратено, но не и в случай като този на влязла в сила присъда. Действително наказателното производство е приключило с влязла в сила присъда и съгласно чл. 68, ал. 6, т. 2 от ЗМВР не следва да се сема полицейската регистрация. Хипотезите, при които се сема полицейска регистрация, са лимитативно изброени и административният орган действа в условията на обвързана компетентност, бидейки обвързан с установените с чл. 68, ал. 6 ЗМВР материалноправни предпоставки. Същността на полицейската регистрация е вид обработване на лични данни на лицата, която се осъществява при условията на ЗМВР и без съгласието им. Полицейската регистрация помага на полицейските органи да извършват дейностите, посочени в чл. 67 ЗМВР, като данните от нея се използват само за предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и обществения ред. Разпоредбата на чл. 68, ал. 6 ЗМВР е специална, което обуславя както нейния приоритет пред общите разпоредби, регламентиращи обработката на лични данни, така и невъзможността да бъде извършено снемане на полицейска регистрация на основания, различни от сочените в цитираната норма.

Видно от приложената справка С. е реабилитиран по право на 07.06.1993 г. В практиката по приложение на чл. 68, ал. 6 ЗМВР (реш. по адм. дело № 8352/ 2016г. на ВАС и цитираните в него съдебни актове) е възприето разбирането, че целта на реабилитацията като институт на наказателното право и целта на полицейската регистрация като институт на административното право са различни, поради което настъпването на реабилитация не е основание за снемане от полицейска регистрация. Полицейската регистрация, съхраняването и обработването на лични данни, е последица не от осъждането на лицето с влязла в сила присъда, а от извършване на противоправно деяние. Реабилитацията не е основание за снемане на полицейската регистрация, респ. за спиране обработването и съхранението на лични данни.

Снемането на полицейската регистрация на някое от основанията по чл. 68, ал. 6 ЗМВР съставлява специфичен вид обработване на лични данни на осъждани лица, което се различава от общите правила за обработване на лични данни в информационните фондове на МВР, установени в Раздел VI на ЗМВР. По силата на изрична законова разпоредба снемането на полицейска регистрация е изключено от приложното поле на нормата на чл. 26, ал. 1, т. 3 ЗМВР, с която се установява срочност за съхраняването на данните в информационните фондове на МВР.

Съгласно чл. 27 от ЗМВР данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на

основание чл. 68 от ЗМВР, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Затова заличаването на полицейската регистрация, включително и личните данни за лицата, които тя съдържа, се извършва само при точно и лимитативно определени от законодателя условия. Действащата законова регламентация за заличаване на полицейската регистрация по ЗМВР не обуславя прекомерност на накърняването на личната сфера на лицата с полицейска регистрация в сравнение с другите лица, чиито лични данни се обработват в други информационни фондове на МВР, тъй като това нормативно разрешение отчита баланса между обществените и личните интереси. Предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чието опазване обуславя правомерност на обработването на личните данни на лицата, осъдени за умишлени престъпления от общ характер, включително след настъпването на реабилитация, поради което мярката се явява пропорционална. Затова реабилитацията не е сред предвидените в чл. 68, ал. 6 ЗМВР основания за снемане на полицейската регистрация.

По изложените съображения, съдът приема, че оспореният административен акт не е засегнат от пороците материална незаконосъобразност и несъответствие с целта на закона. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и при своевременно заявеното искане на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл.37 ЗПП, в размер на 100 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, хипотеза последна вр. чл.143, ал.3 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Г. Т. С., с ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, срещу Заповед 3286з.4014/30.10.2024 г. на Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи, с която е отказано снемане на полицейска регистрация рег. № 1342 от 15.12.1986 г., по описа на РУ-Т. при- ОДМВР Х..

ОСЪЖДА Г. Т. С., с ЕГН: [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР, направените по делото разноски в размер на 100 (сто) лв., за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.